

Armo on joka päivää varten

Syntien anteeksi saaminen on asia, jota tarvitsemme joka päivä koko elämämme ajan. Vapahtajamme ei ole suotta käskenyt meitä anomaan taivaalliselta Isältäämme syntejämme anteeksi heti neljännen rukouksen jälkeen, jossa rukoilemme jokapäiväistä leipää. Yhtä vähän kuin voimme elää ilman jokapäiväistä leipää, yhtä vähän voimme tulla toimeen ilman syntien anteeksisaaamista.

Uskon kautta omistettavan Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden avulla otetaan syntivelka kerta kaikkiaan pois ja hävitetään. Mutta jäljelle jää syntiseen lihaan juuri. Se tuottaa kääntyneille ja uudessytntyneille koko heidän elinaikanaan paljon murhetta, vaivaa ja työtä.

Käärmeen kanssa taistelevaan ihmiseen vaikuttaa käärmeen pisto kuolettavasti ja hän tarvitsee päivittäin vastamyrrkyä. Sama on laita taistelussa syntiä vastaan. Sodimmehan me ja taistelemmehan me joka päivä sen käärmeen siemenen kanssa, joka vielä on lihassamme. Siitä emme kuitenkaan selviydy ilman haavoja ja vammoja. Sentähden me myös alati olemme taivaallisen vastamyrrkyn, Jeesuksen Kristuksen veren tarpeessa.

Katuvaa voi verrata hyvään emäntään, jonka kaunistuksena ovat siisteys ja ahkeruus. Hän ahkeroi pitäessään vaatteensa ja astiansa puhtaina ja vihaa kaikkea siivottomuutta. Kun hänen on kotiaskareissaan keittiössä ja muualla kuitenkin mahdollonta olla tahrautumatta ja likaantumatta, niin ei hän vain usein pese käsiään ja kasvo-

jaan, vaan puhdistaa ja vaihtaa myös vaatteitansa ollakseen aina puhtaana.

Samoin toimii uskovainen ihminen. Hän vihaa sydämestään kaikkea jumalantonta menoa sekä myös kaikkea ruumiin ja sielun saastumista. Koska hän ei kuitenkaan aina pääse tahrautumatta tämän syntisen elämän moninaisen turhuuden läpi, niin ilahduttaa ja hyödyttää häntä se ”avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (Sak. 13: 1), joka hänellä on Jeesuksen pyhissä haavoissa. Siinä pesee ja puhdistaa hän joka päivä sydämensä ja oman tuntosensa. Hän aivan kuin pukeutuu joka aamu uudelleen Lunastajansa vanhurskauteen, niin että hänet aina havaittaisiin siistiksi ja puhtaaksi, ei itsestään eikä itsesään, vaan Kristuksessa Jeesuksessa.

Tätä tarkoittaa Paavali lausessaan, että uskovissakin on vielä syntiä, mutta se ei kuitenkaan ole kadottavaa, kun he ovat Kristuksessa ja Kristus on heissä. Tämän yhteyden tähden ei heille lueta niitä heidän syntivikojaan, jotka vielä kiusaavat ja vaivaavat heitä.

Jos kävisi niinkin, että suuri ja törkeä synti saisi yllättää uskovat, niin on heillä kuitenkin yhä armonovi avoinna ja heillä on pääsy armonistuimen eteen, joka meillä on Kristuksen Jeesuksen veressä. Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus on sellainen lähde, joka ei milloinkaan lakkaa pulppuamasta.

*Christian Scriver
(Ote kirjasta Syntien anteeksi
saaminen, 1960.)*

Armo

riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 4

3. Vsk

1.8.2006

Hiekkaako vai leipää me kuulijoille jaamme?

Tahdon kertoa teille vertauksen. Keisari Neron aikana oli Roomassa suuri pula ruuasta, vaikka Aleksandriassa oli runsaasti viljaa myytävänä. Muuan laivanomistaja meni satamaan ja näki siellä suuren joukon ihmisiä tähyilemässä merelle. Ihmiset odottivat laivoja, jotka tulisivat Egyptistä viljalastissa.

Kun laivat, yksi toisensa jälkeen, saapuivat satamaan, nälkäiset ihmiset olivat epätoivoisia, sillä laivoissa ei ollut mitään muuta kuin hiekkaa, jota keisari oli määrännyt tuotavaksi Rooman areenaa varten.

Keisarin taholta oli julmaa, että hän oli määrännyt laivat kulkemaan edes takaisin vain hakemaan Egyptistä hiekkaa Roomaan gladiaattoriareenan esityksiä varten, kun kansa samalla näki nälkää.

Silloin laivojen omistaja puuttui asiaan ja sanoi laivureille: ”Seuraavalla kerralla kun tulette Aleksandriasta, niin älkää tuoko siltä mitään muuta kuin vehnää, sillä nämä ihmiset kuolevat. Tästä lähtien mei-

dän täytyy käyttää laivamme tuodaksemme ihmisille ruokaa.”

Vaikka tämän kertomuksen sanoma on niin selkeä, olen nähin aikoihin asti nähnyt julistajia, jotka eivät ole tuoneet ihmisille kokouksiin mitään muuta kuin filosofian ja epäilyksen hiekkaa. Ja olen sanonut itselleni: ”Minä en tahdo tuoda laivallani ihmisten kuultavaksi muuta kuin elämän leipää, jota kaikki tarvitsevat.”

Jumala auttakoon meitä, ettei meidän laivoissamme olisi sellaista, joka vain tyydyttää ihmisten tiedonhalua tai muutoin heitä kiinnostaa. Jumala auttakoon meitä, että laivoissamme olisi se totuus, mikä tarvitaan sielun pelastukseen.

Hänelle, joka on rakastanut meitä ja joka on pessyt meidät synneistämme verrellään, olkoon kunnia ja kiitos iankaikkisesta iankaikkiseen.

*C.H. Spurgeon saarnassaan 18.7.1886
(Suom. POM)*

Kristus-juhla Jyväskylässä (mlk) 11.-13.8.

Ohjelma ja muut tiedot tämän lehden sivuilla 14-15. Tervetuloa!

Meerin mietteitä

Ajatuksia erityisesti isovanhemmille

Olin kirkossa kaksivuotiaan tyttärenpoikamme kanssa. Menimme yhdessä ehtoolliselle. Pappi siunasi Tompan ja lisäksi: ”Jeesus rakastaa sinua.” Lapsi heläytti kuuluvasti: ”Joo.”

Näin yksinkertaista se on. Miksihän me aikuiset mutkistelemme Herran suoria teitä. Kyselemme milloin mistäkin syystä, onkohan Jumala unohtanut meidät. Välillä rukoilemme kouristuksenomaisesti, että Jumala taipuisi meidän tahtoomme.

Miksi emme osaa yksinkertaisesti uskoa Sanaa: ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.” Taivaallinen Isämme tietää varmasti, mikä on meille parasta. Ei Hän kiusaa meitä, vaan haluaa vetää lähelleen tavalla ja toisella, joskus varsin rajuinkin ottein.

Oli hiljainen aamuhetki. Pitelin sylissäni vajaa kaksiviikkoista Tompan pikkuveljeä. Tyytyväisen vauvan katse harhaili. Emme vielä saaneet yhteyttä toisiimme. Ihme hän on, suuri ihme, täydellinen pieni ihminen.

Kun olemme pienen lapsen lähellä tai hyvästelemme jo elämänsä päässä olevaa, olemme suuren salaisuuden edessä. Hämmästellään kyselemme, mistä hän on tullut, minne hän menee. Jumala suuressa viisauudessaan on paljastanut jotain tästä salaisuudesta Pyhässä Sanassaan. Hän on kaikkivaltias Jumala, joka luo uutta. Hän on se, joka kutsuu ihmisen myös ajasta iäisyteen. Hän pitää huolen luomistaan pienimpiä yksityiskohtia myöten. Jopa huustemme määrän Hän tietää. Hän on valmistanut jokaiselle paikan Taivaan kotiin. Mutta sinne on vain yksi tie, Jeesus-tie.

Meidän isovanhempien tärkein tehtävä on rukoilla näiden kallisarvoisten meille suotujen lahjojen puolesta. Vain Jeesus voi suojella heidät, niin kuin meidät kaikki, perille asti.

*”Mä taimi olen sun tarhassas’
ja varten taivasta luotu,
sun armolliseen huomahas’
jo syntymästäni suotu.”*

*Mua suojaaa sä, Isä armoinen,
sun Henkes’ voimalla vielä
ja tieni johdata taivaaseen,
iäiseen elohon siellä.”*

Siunatut rukousterveiset erityisesti isovanhemmille

Meeri Auramo

Turva

*Olethan Jeesus siinä,
kun pelkään elämää?
Olethan suoja, kun sanat viiltää?
Olethan puhtaus, kun oma ei riitä?
Olethan rauha,
kun sydän on kaukana siitä?*

*Annathan levon,
kun maailma on kylmä?
Annathan sylin, kun tunne on tyhjä?
Pidäthän kiinni perille asti?
Siellä vasta ymmärrän,
mitä kaikkea on risti...*

Krista Lehtinen

Lasten ohjelma Kristus-juhlassa

Lapsille järjestetään oma ohjelma Kristus-juhlan aikana seuraavasti:

- ◆ lauantaina 12.8. klo 9-12 ja 14.30-17.00 sekä
- ◆ sunnuntaina 13.8. klo 10-12 ja 13-15.30.

Lasten ohjelmasta vastaa Helvi Lahtinen avustajineen. Lasten ohjelma on maksuton.

Majoitus

Yöpyminen Vesalan kurssi- ja leirikeskusten majoitustiloissa. 2-4 hengen huoneissa. Hinta 2 h on 29 euroa h/vrk. Suuremmissa huoneissa edullisempi hinta. Hintaan sisältyvät liinavaatteet ja aamiainen. **Huonevaraus on tehtävä etukäteen. Puhelinnumero alla.**

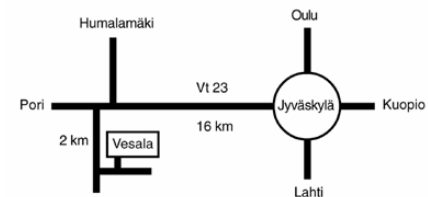
Ruokailut

Ruokailijoiden määrän arvioimiseksi **kaikkien tulijoiden ennakkoilmoittautuminen on suotava. Erityisruokavaliot tulee myös ilmoittaa etukäteen. Puhelinnumero alla.**

Ilmoittautuminen

Majoitusvaraukset ja ennakkoilmoittautumiset **4.8.2006 mennessä** Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** (arkisin klo 10-14) tai **040 716 6648** tai sähköpostitse os. evank@evank.org.

Ajo-ohje

Vesala sijaitsee Jyväskylän maalaiskunnassa n. 16 km Jyväskylän keskustasta valtatietä nro 23 Pori – Keuruu-suuntaan.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

**Opetus- ja sielunhoitotyön
yhteyshenkilöitä:**

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401
8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 185

Past. Veikko Wright, p. 050-499 0542,
vevawri@tiscali.fi

Pankit / tuki työlle:

Handelsbanken 313130-1171701

Sampo 800015-70994146

Lammin Säästöpankki 426012-268782

Armo riittää

3. vuosikerta

Lehti on maksuton.

Ilmestyy noin 8 viikon välein.

Julkaisija:

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
(019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea
Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org

Painovuosi: 2006

Toinen valtakunnallinen
Kristus-juhla
Jyväskylässä 11.-13.8.2006
”Risti vain, risti vain”

Tulitpa Oulun, Joensuun, Kuopion, Vaasan, Porin, Tampereen tai etelän suunnalta, ”kaikki tiet” vievät taas elokuussa Jyväskylään.

Kokouspaikka: Vesalan kurssi- ja leirikeskus Jyväskylän maalaiskunnassa, Vesankajärven rannalla noin 15 km Jyväskylän keskustasta Porin suuntaan (ks. ajo-ohje oikealla sivulla alhaalla). Osoite: Vesalantie 136.

Perjantai 11.8.

- 16.00 ”Risti vain, risti vain”. Johdanto viikonvaihteeseen.
Mauri Tervonen, Per-Olof Malk
- 17.00 Ruokailu
- 18.00 ”Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon.” Room. 5:2.
Muutamat ystävät kertovat, kamppailuistaan lain alta ja harhan piiristä Kristuksen armoon. Kokemuksiaan ja löytöjään jakavat Jouko Nieminen, Riina Saastamoinen ja Krista Lehtinen. Illan sana: Uhattu risti, Paavo Lievonen.

Lauantai 12.8.

- 8.00 Aamiainen
- 9.00 Evankeliumi ja elämä. Per-Olof Malk, puheenvuoro Heikki Mäkelä
- 10.30 ”Ristin luona kiusatulla turvapaikka on.” Matti Pyykkönen
- 12.00 Lounas
- 13.00 Yksi ainoa Tie vai monta tietä? Ceta Lehtniemi
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Yhteinen kristillinen perintömme. Olavi Peltola
- 15.30 Paneelikeskustelu päivän aiheista
Juhani Aitomaa, Päivi Clay, Olavi Peltola, Pauli Koskinen, Jaakko Pirttiaho
- 17.00 Päivällinen
- 18.30 Pietari – ja me – Jeesuksen hoidossa. Paavo Suihkonen.
Suihkonen keskustelelee hoitavista sanoista myös Helvi ja Tauno Lahtisen kanssa. – Laulamme yhdessä.

Sunnuntai 13.8.

- 08.30 Aamiainen
Hiljentymistä yksin ja ryhmissä
- 10.00 Sunnuntaiaamu Jumalan sanan ääressä. Olavi Peltola
- 12.00 Lounas
- 13.00 Ristin periaate: Heikkoudessa täydellistyvä voima. Per-Olof Malk
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Usko ja epäily. Paavo Suihkonen
- 15.30 Jumalan kansan Kristus-juhla. Laulu-CD:n julkistaminen.
Juhani Aitomaa, Paavo Lievonen, Hannu Väisänen, Trio Keskenkasvuiset.

Trio Keskenkasvuiset, Sointukannelryhmä sekä Aarno & Heikki.

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

Pääkirjoitus

Seurakunta tarvitsee aina uuden uskonpuhdistuksen ja alun

Roomalaiskatolinen kirjailija Domenico Grasso kirjoittaa kristillisestä saarnasta: ”Julistuksen sisältö ja päämäärä on Kristus, Sana, jolla Isä ilmaiseksi itsensä ja tahtonsa ihmisille.”

Ortodoksisen kirkon jäsen Georges Florovsky sanoo saarnasta: ”Papit on valittu ja vihitty kirkossa nimenomaan sitä varten, että he julistaisivat Jumalan sanaa. Heille on annettu sanoma, evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta, ja heidän tulee pitäytyä tähän ainoaan sanomaan.”

Luterilainen saarnaopin tutkija M. Reu toteaa: ”On välttämätöntä, että saarnat ovat Kristus-keskeisiä ja ettei niiden ytimenä ja sisältönä ole ketään – eikä mitään – muuta kuin Jeesus Kristus.”

Reformoitu saarnaopin tutkija T. Hoekstra puolestaan kirjoittaa: ”Saarna ilman Kristusta ei ole mikään saarna.”

Baptistisaarnaaja Charles Spurgeon opetti aikanaan: ”Saarnaa Kristusta aina ja kaikkialla. Hän on koko evankeliumi. Hänen persoonansa, asemansa ja työnsä tulee aina olla meidän julistuksemme suuri ja kaiken kattava aiheemme.”

Miten on ymmärrettävissä, että näin erilaisilta tahoilta alleviivataan näin voimakkaasti samaa hengellistä asiaa: Kristuksen ja evankeliumin julistuksen merkitystä? Hyvän vastauksen antaa Martti Lutherin, kun hän toteaa evankeliumin julistuksesta: ”Evankeliumia ei ole missään maailmassa saarnattu puhtaasti ja selkeästi kauemmin kuin miehen iän (s. o. 40 tai 60 vuotta).”

Luther jatkaa – ja tämä hänen täydentävä selvityksensä on äärettömän vakava:

”Evankeliumi on tosin pysynyt samalla paikalla, mutta ei enää puhtaana eikä selkeänä.”

Tämä on kirkkohistorian todistus, johon Luther oli kiinnittänyt huomiota. Herätykset pysyvät harvoin uskollisina alkuperäiselle sanomalle yhtä sukupolvea kauemmin. ”Aasian maakunnassa kaikki ovat luopuneet minusta”, joutui Paavali toteamaan jo ennen kuolemaansa. Seurakuntien työ kyllä jatkui, Kristuksesta puhuttiin ja evankeliumia saarnattiin, mutta kuultu sana ei enää ollut Paavalin evankeliumin mukaista.

Tätä ilmiötä ei mikään kirkko, herätysliike tai kirkkokunta tunnusta, vaan evankeliumin julistus jatkuu ikään kuin kaikki olisi entisellään. Tästä ovat hyvänä osoituksena eri kirkkojen edustajilta edellä otetut lainaukset.

Mutta, kuten Luther toteaa, evankeliumin julistus ei muutaman vuosikymmenen jälkeen enää ole ”puhdasta eikä selkeää”, vaikka evankeliumia julistetaan. Sanat voivat olla vanhat ja tutut, mutta kuulijat saavat – Paavalin sanoja käyttääksemme – ”toisen evankeliumin” ja ”toisen Kristuksen”.

Tämän tähden Jumalan valtakunnan työ on aloitettava joka sukupolvi uudestaan. Evankeliumi on kuin yhden sukupolven ajan elävä kasvi. 30, 40 tai 60 vuoden kulluttua istutus on uusittava.

Jumalan armon evankeliumi pitää yhä uudestaan löytää. Sellaista uutta löytämistä ja julistuksen alkua rukoilkaamme.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Jokainen, joka avuksi huutaa Herran nimeä, pelastuu

Voiko kristillinen uskomme olla näin yksinkertaista! Onko todellakin niin, että ”jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu”, niin kuin Raamatussa sanotaan (Room. 10:13; Apt. 2:21; Joel 2:32)? Eikö pelastumiseemme – tuohon elämämme tärkeimpään asiaan – tarvita muuta?

Jeesus kertoo vertauksen köyhästä leskestä ja väärämielisestä tuomarista. Siinä hän vakuuttaa, että Jumala vanhurskauttaa, se on, hankkii oikeuden, jokaiselle, joka hellittämättä huutaa häntä avukseen (Luuk 18:7.) Usko tulee näkyviin juuri Herran avuksi huutamisenä (18:8.) Niissä on siis kysymys samasta asiasta. Kun Paavali kirjoittaa uskoville, hän kirjoittaa niille, ”jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä” (1. Kor. 1:2.)

Eihän kukaan huuda apua Herralta, jollei hän usko Herraan ja tarvitse hänen apuaan. Toivon mukaan näemme, että kaikessa ja aina olemme täysin riippuvaisia siitä, mitä Herra antaa. Kun huudamme hänen nimeään avuksi, silloin heittäydymme hänen iankaikkisille käsivarsilleen. Jos hän ottaa kätensä pois, silloin kaikki elämässämme sortuu.

Kuinka vastenmieliseltä mahtaakaan tuntua itseensä ja omaan apuunsa luottavalle väite, että hän olisi täysin riippuvainen Herran avusta. Mutta vuosien kuluessa avuttomaksi tullee on sanomattoman lohdullista tietää, että avun ja pelastuksen oven kynnyksellä onkin näin matala. Sen yli pääsee ryömienkin ja vain huokaamalla: ”Jeesus, Daavidin Poika, armahda mi-

nua.” (Luuk 18:38.)

Mitä raskaammaksi tulevat elämämme kohtalot, sitä määrätietoisemmin huutaamme avuksi Herran nimeä. Sitä ainakin osaamme, vaikka muuta emme enää osaisikaan. Voimattomanakin jaksamme huutaa ja huokailla.

Kaikkein syntisinkin saa huutaa avukseen Herra nimeä. Herra ei kyllästy eikä torju avuksi huutajaa – ei ketään. Hän on pitkämielinen.

Siksi on mitä tärkeintä elämässämme, että maltamme mieleemme, jatkamme Herran avuksi huutamista ja jäämme odottamaan hänen ”pikaista” (Luuk 18:7) vastaustaan. Tulemme näkemään, että Herra puuttuu asioihin, järjestää kaiken parhaaksemme ja niin voimme psalmistan kanssa rukoilla:

”Kuoleman paulat piirittivät minut, tuonelan ahdistukset kohtasivat minua; minä jouduin hätään ja murheeseen. Mutta minä huusin avukseni Herran nimeä: ’Oi Herra, pelasta minun sieluni!’ Herra on armollinen ja vanhurskas, meidän Jumalamme on laupias.

Herra varjelee yksinkertaiset; minä olin viheliäinen, mutta hän auttoi minua ... Minä saan vaeltaa Herran kasvojen edessä elävien maassa. Minä uskon, sentähden minä puhun, minä, joka olin kovin vaivattu” (Ps. 116:3-11, KR 38.)

Ja niin voimme kirjoittaa tämän päivän päättyessä: Kiitos, Herra Jeesus Kristus, sinun jokahetkisestä avustasi! Sama olkoon myös ajallisen elämämme viimeinen sana!

Olavi Peltola

Jumalan valtakunnan työn suuria merkittäviä

Kun nykyisin suremme ja ihmettelemme sitä, että suurella vaivalla aloitettu ja vuosien kärsivällisyydellä rakennettu Jumalan valtakunnan työ voidaan järjestöissä tai seurakunnissa lyhyessä hetkessä turmella, voimme luulla tämän ajan olevan muita aikoja vaikeamman ja pahemman.

Jumalan valtakuntaa ja sen rakentajia vastaan on kuitenkin aina hyökätty – ja usein hyökkäykset ovat olleet menestyksellisiä. Tämä on yksi Jumalan valtakunnan työn suurista merkittävyksistä.

Galatalaiskirjeen selityksessään Martti Luther pohtii tätä vaikeaa asiaa tähän tapaan:

* * *

”Mekin saamme päivittäin kokea, kuinka vaivalloisesti ihmisen sydän käsittää ja säilyttää lujan uskon ja kuinka vaikeaa on valmistetun kansan toimittaminen Herralle. Saa uurastaa kymmenen vuotta ennen kuin pieni seurakunta on järjestynyt kuta-kuinkin hyvään kuntoon. Mutta kun se on saatu järjestykseen, hiipii siihen joku kiihkohenki, joka ei muuta osaa kuin solvavasti puhua vilpittömiä opettajia vastaan. Tuollainen sitten käden käänteessä kokonaan tuhoaa kaiken. Ketäpä moinen häpeäteko ei suuresti suuttuttaisi?

Siinä määrin tämä elämä on häilyväistä ja kurjaa ja niin tiukasti olemme sotkeutuneet saatanaan pauloihin, että usein yksi ainoa kiihkohenki lyhyen ajan kuluessa hävittää ja perinpohjaisesti tuhoaa sen, minkä oikeat saarnaajat vuosien kuluessa, yötä ja päivää uurastaen, ovat rakentaneet. Saman saamme nykyään tuskantäyteisin sydämin ja oman kokemuksemme nojalla todeta, emmekä kuitenkaan kykene tätä pahaa poistamaan.

Kun seurakunta siis on jotakin näin haurasta ja se on niin helposti saatettavissa lankeemukseen, on tarkasti varottava noita kiihkohenkiä, jotka mielestään ovat opettajien itseoikeutettuja opettajia, kaikkea arvovaltaa uhmaten. He ovat pöyhkeitä ihmisiä, joita ei ole missään kiusauksissa koeteltu. He eivät ole milloinkaan oppineet pelkäämään Jumalaa eikä heillä ollut aavistustakaan siitä, mitä armo on.

He opettavat – vailla Henkeä kun ovat – sitä mikä heitä itseään miellyttää ja minkä joukko hyväksyy. Silloin kokematon joukko kohta liittyy heihin intomieliin ja haluaa kuulla heiltä uutta. Jopa sellaisinkin, jotka luulevat käsittävänsä uskonopin hyvin ja jotka ahdistuksissa ovat harjaantuneita, joutuvat tuollaisten eksytettäviksi.”

Onko sinulla vanhoja äänitteitä tai kirjoja?

Kokoamme talteen 1900-luvun julistajien puheäänitteitä. Otamme ääniarkistoomme kiitollisina vastaan lahjoituksina ääninauhoja, joihin on liitetty tieto puhujasta ja hänen aiheestaan sekä äänitysajankohta ja paikka (mikäli se tiedetään).

Kokoamme myös viime vuosisatojen julistajien ja opettajien kirjoja. Kirjastoon otamme mielellämme vastaan kirjalahjoituksia. Eri-tyistapauksissa saatamme myös ostaa kirjoja.

Äänitteiden kokoamisen tarkoituksena on tehdä myöhemmin osasta CD-kopioita, joita voidaan lainata. Samoin voidaan loppuunmyytyjä kirjoja tulevaisuudessa kaukolainata.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry
PL 17, 05831 Hyvinkää
Puh. (019) 41 42 43

televalle tulisi olla ilmeistä, että tämä viittaa tulevaisuuteen. Hänen kysymyksensä on: ”Kuka pelastaa minut?” Hänen vastauksensa on, Jeesus Kristus tekee sen.

Tämä osoittaa minkälaisen virheen tekevät ne, jotka opettavat, että ihminen vapautuu täällä ajassa lihallisuudesta Pyhän Hengen voiman avulla. Vastauksensa apostoli ei puhu mitään Pyhästä Hengestä, sen sijaan hän mainitsee: ”Jeesus Kristus, meidän Herramme.”

Hengen täällä ajassa suorittama työ ei vapauta meitä kristittyjä ”tästä kuoleman ruumiista”, vaan tämä vapautuminen tapahtuu vielä edessä olevan Herran Jeesuksen Kristuksen saapuessa. Se tapahtuu sitten, kun tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen ja tämä turmeltuneisuus turmeltumattomuuteen.

Mutta sitten, kuin varmistaakseen, että tämä ”vapautus” on tulevaisuutta, apostoli päättää sanomalla: ”Niin minä siis tämänöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.”

Kristityn kaksinainen elämä

Huomatkoon jokainen, että tämä lause seuraa sen jälkeen kun apostoli on kiittänyt Jumalaa ”pelastetuksi” tulemisesta. Jakeen 25 loppuosa kokoa sen, mitä hän on todennut 7. luvun jälkipuoliskossa. Se kuvaa kristityn kaksinaista elämää. Uusi luonto palvelee Jumalan lakia, vanha luonto palvelee loppuun saakka ”synnin lakia”.

Myös Paavalin elämässä tämä oli totta ja se näkyy selvästi hänen elämänsä viimeisistä kirjeistä, joissa hän kutsuu itseään ”syntisistä suurimmaksi”. Se ei ollut evankeliumin tulen synnyttämää liioittelua, vielä vähemmän tekopyhää teeskennelyä vaatimattomuutta. Itsensä suureksi syntiseksi nimittäminen johtui apostolin vakaumuksesta, se perustui hänen elämäkokemuksensa, se oli pysyvää tietoisuutta, jonka syvälle oman sydämensä turmioon

nähnyt apostoli joutui rehellisyydessään toteamaan. Itsensä syntiseksi nimittäminen johtui siitä, että apostoli näki olevansa kaukana siitä pyhyiden vaatimuksesta, jonka Jumala oli asettanut hänen eteensä.

Itsensä syntiseksi sanominen on jokaisen sellaisen kristityn tunnustus, joka ei ole itserakkauten sokaiseva. Sellaisen kelvottomuuden näkemisen tarkoitus on saada kristitty entistä palavammin kaipaamaan sitä luvattua vapautusta, jonka Herramme ja Vapahtajamme tuo tullessaan, kun Hän ”on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alomaisiksi.” (Fil. 3:20.) Tehtyään niin Hän ”asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen” (Juuda 24.)

Halleluja, minkälainen Vapahtaja Hän on!

Kirjoittaja tuntematon. Suomennos. Otteet valinneet ja muokanneet Petri ja Per-Olof Malk. Koko artikkeli Room. 7. luvun lopusta julkaistaan kesän jälkeen Suomen Evankeliumikoulun nettisivulla www.evank.org.

S Sinun armosi on parempi kuin elämä. Minun elämäni ei ole mitään muuta kuin yhtä sekavuutta... Nyt vielä vietän vuoteni huokauksissa. Mutta sinä Herra olet lohdutukseni, sinä olet minun iankaikkinen isäni.

Minä sen sijaan olen ajan aaltojen heiteltävänä enkä ymmärrä niiden liikehtimistä. Kylmät myrskytuulet riepottelevat ajatuksiani ja myllertävät sieluni syvyyksiä, kunnes sinä rakkautesi puhdistavalla ja kirkastavalla hehkulla täytät sieluni.”

– Augustinus, *Tunnustukset*, s. 316

Jeesus on syntisten ystävä ja heidän Vapahtajansa

Jokin aika sitten pysähdyn miettimään sitä mielikuvaa, minkä Jeesus antoi itseltään, kun hän hyväksyi Sykarin asukkaiden kutsun ja meni heidän kaupunkiinsa. Tuo vierailu on nimittäin hyvin voimakas osoitus siitä, että Jeesus ei kaihtanut langenneitten ihmisten seuraa. Ja se osoitti myös, kuinka Jeesuksella oli valta maan päällä antaa syntejä anteeksi.

Ehkä sinä juuri nyt tarvitset tällaista todistusta Jeesuksesta.

Sykaria tuskin voi verrata Vanhan testamentin Sodomaan ja Gomorraan. Mutta jotakin noiden muinaisten kaupunkien elämästä lienee ollut tuttua Sykarissa, sillä kaupungin nimi tarkoittaa suunnilleen samaa kuin ”humalaisten kylä”.

Juoppous on jo itsessään ristiriidassa Jumalan tahdon kanssa. Samalla se usein toimii kuin veturi, joka vetää perässään muita syntejä.

Samarialaisen naisen irrallisia suhteita voi paremmin ymmärtää, kun ajattelee hänen kotikaupunkinsa nimeä. Eikä tuo nainen ollut mikään poikkeus Sykarissa. Hänen elämänsä lienee pikemminkin ollut vain esimerkki siitä, millaista elämää monet muutkin kaupungin asukkaat viettivät.

Mutta Jeesus ei kaihtanut mennä tuohon kaupunkiin ja viipyä siellä, kunnes hänet oli opittu tuntemaan. Alun alkaen hän ei tullut maailmaan etsimään vanhurskaita, vaan juuri syntisiä. Syntisten luokse hän meni juutalaistenkin luona ollessaan niin usein, että sai kantaa haukkumanimeä ”syntisten ystävä”.

Minkä lohdutuksen tuo haukkumanimi langenneille ihmisille ja heidän lähimmäisilleen antaa! Jeesus on syntisten ystävä!

Syntisten ystävä! Onneksi sellainenkin on olemassa. Useinhan langenneen ihmisen tuskaa lisää toisten torjunta. Syntisten on vaikea löytää ystäviä Jumalaa tuntevien joukosta. Jumalan lapset ovat monesti tietoisia erinomaisuudestaan ja varjelevat hyvää mainettaan ja pyhyyttään välttelemällä syntisiä ja syyttämällä heitä pikemmin kuin auttamalla heitä.

Mutta Jeesus on syntisten ystävä. ”Niin alhaalla ei kukaan kulje, ettei siellä Jeesus ois. Hän ei yhtäkään luotansa sulje eikä karkota ketään pois.” (HLK 267)

Sellaiseksi hän osoittautui myös Sykarissa. Ja vielä enemmän. Hän ilmoitti olevansa myös syntisten Vapahtaja. Kahden päivän jälkeen Sykarin asukkaat olivat vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli peräti ”maailman Vapahtaja”, kuten he sanoivat, Joh 4:42.

Tässä on toinen suuri lohdutus langenneille ja heitä lähellä oleville. Jeesus ei vain tule syntisten luokse niin kuin lääkäri sairaan vuoteen ääreen, vaan hän myös vapahtaa syntiset heidän synneistään.

Maailman Vapahtajalla on paljon anteeksiantamusta. Siksi Jeesus ei Sykarissa epäröinyt antaa parasta pahimmille, armoa kurjimmille ja iankaikkista elämää kadotuimmille. Eikä hän epäröi tehdä niin tänäänkään.

Pyydetään Sykarin asukkaiden tavoin Jeesusta viipymään luonamme ja tulemaan kotiimme. Me tarvitsemme hänen armoaan oman vianalaisuutemme tähden, eikö totta? Ja me tarvitsemme hänen esimerkkiään osataksemme kärsiä ja rakastaa niitä, jotka vierellämme lankeavat.

Per-Olof Malk

Kaksi tietä – kaksi ”evankeliumia”

2/2

Otteita Paavo Lievosen puheesta Kristus-juhlassa Lapinlahdella 1.4.2006. Puheen edellinen osa julkaistiin lehtemme numerossa 3/2006.

Herätyksen odotusta

Milloinkaan ei ole puhuttu niin paljon herätyksestä kuin meidän päivinäme. Olen kuullut puhetta tulevasta herätyksestä jo lähes 60 vuotta.

Silti jaksan vielä itsekkin toivoa sitä. Kun puhun herätyksestä, en tarkoita mitään ”kuperkeikkateologiaa”. En tarkoita mitään kikkoja, joilla saadaan paljon väkeä koolle, en mitään tämän maailman viihdeniekköjen esityksiä, en jazz- tai tangomessuja. Eikä mitään ”kaikki pääsevät taivaaseen” -liirumlaarumia!

Tarvitsemme tähän maahan sanoman, josta käy selkeästi ilmi synnin todellisuus jokaisen ihmisen elämässä. Ja tämän perään se järjestyttävä uutinen – evankeliumi, joka kertoo täydellisestä anteeksiantamuksesta Jumalan armosta Golgatan työn kautta.

Tämä sanoma vapauttaa kuormien alta ja antaa taivastoivon.

Odotan sellaista herätystä, jossa Jumalan laki ja Jumalan armo saarnataan kumpikin sataprosenttisine.

Odotan sellaista herätystä, jossa ihmiset tulevat Jumalan pyhyiden valossa syntiseksi ja ottavat vastaan heille tarjotun pelastuksen tien ja tulevat autuaiksi siellä, missä ovat.

Emme tarvitse uudistettua jumalanpalveluskaavaa – emme uusittua liturgiaa.

Emme tarvitse uusia mysteereitä tai salaisuuksia, emme tunnekuohuja tai kristillistä viihdettä – tarvitsemme vain sanoman, joka tuo tunnon ihmisen kadotetusta tilasta ja tähän epämiellyttävään todellisuuteen sanoman ristillä tapahtuneesta sovituksista. Tämä – ja vain tämä – sanoma on auttanut ihmistä hänen todellisessa ongelmasaan kaikkina aikoina.

Seurakunnan ongelma, ihmiskunnan ongelma

Ihmiskunnan tragedia on siinä, että sen keskellä elävä seurakunta on kaikkina aikoina enemmän tai vähemmän sotkeutunut epäoleellisiin sivuasioihin unohtaen itse pääsanoman, jota varten seurakunta on olemassa.

Maailma on pelonsekaisin tuntein odottanut pandemiaa. Tarvittaisiin rokote taudin torjumiseksi. Mutta se ei näytä ehtivän ajoissa, vaikka ihminen on viisas ja tietää ”kaiken”. Samalla on traagista, että maailmassa riehuu pandemia, joka nielee joka päivä kitaansa tuhansittain ihmisiä. Sillä on ruma nimikin: SYNTI.

Kaikkein nurinkurisinta on, että kristillinen seurakunta itse on muuttanut evankeliumin sanoman rokotteeksi todellista ja aitoa Jumalan evankeliumia vastaan. Evankeliumi on pyritty käärimään mahdollisimman miellyttävään pakettiin, jotta se kelpaisi ihmisille.

Eräs tosiasiasta on kuitenkin unohdettu. Evankeliumin sanoma loukkaa aina itseriittoista ihmistä, joka tahtoo järjestää autuutensa omilla ehdoillaan.

jeessä vankitoverilleen ennen marttyyrikuolemaansa: ”Syntinen John Bradford, ulkokultainen, tekopyhä; kurja, kovasydäminen ja kiittämätön syntinen, John Bradford.”

Englantilainen puritaanipastori Samuel Rutherford (1600-1661), jota vastaan käytiin vuosien ajan oikeudenkäyntejä hänen uskonnäkemyksensä tähden, kirjoitti: ”Tämä synnin ja turmeluksen ruumis katkeoittaa ja myrkyttää elämisen ilon. Kunpa jo olisin paikassa, jossa syntiä ei enää ole.”

Anglikaanisen kirkon piispa George Berkeley (1685-1753) kirjoitti: ”En osaa rukoilla tekemättä syntiä, en osaa saarnata tekemättä syntiä; en osaa hoitaa jumalanpalvelusta tai vastaanottaa pyhää sakramenttia tekemättä syntiä. Katumukseni tarvitsee katumusta ja kyneleet, jotka vuodatan, tarvitsevat puhdistusta Kristuksen veressä.”

Augustus Toplady, ”Sukupolvien Kallio” -kirjan kirjoittaja, kirjoitti päiväkirjaansa joulukuun 31. p:nä 1767:

”Tarkastellessani kulunutta vuotta haluan tunnustaa, että uskottomuuteni on ollut äärettömän suuri, syntini vielä suuremmat, Jumalan armo molempia suurempi.” ”Puutteeni ja epäonnistumiseni, epäuskoni ja rakkauden kaipuuni painaisivat minut alimpaan helvettiin, jos Jeesus ei olisi vanhurskauteni ja Lunastajani.”

Lue myös tämän Jumalan palvelijattaren, lähetyssaarnaaja Adoniram Judsonin sanoja:

”Sydämeni kovuus, haluttomuuteni, uskon puutteeni, hengellinen kykenemättömyyteni ja hitauteni, itserakkauteni, synnynnäinen ja päivittäinen synnin hemmottelema luontoni tekee minut pieneksi lapseksi Kristuksen asialla.”

John Newton kirjoitti tunnetun virren ”Oi armo suuri, mä tiedän sen, minut nosti, syntisen. Mä eksynyt, oon löytynyt, ennen sokea, nyt näen” (Hengellinen laulukirja 279). Kertoessaan odotuksista, joita

hänellä oli ollut uskonelämänsä alussa, hän kirjoitti:

”Mutta voi! Nämä minun kultaiset unelmani olivat kuin etelämeren unelmia. Tähän saakka elämäni on ollut syntisen ihmisen elämää ja se tulee olemaan selaista ilmeisesti kuolemaan saakka.

Enkö sitten ole saavuttanut mitään? Kyllä, olen saavuttanut jotain, mitä ilman olisin kerran mieluummin halunnut olla. Koko ajan lisääntyvä todistus sydämeni petollisuudesta ja toivottomasta pahuudesta on, kuten Herran armosta toivon, opettanut minua ymmärtämään mitä tarkoitan kun sanon: ”Olen kurja. Häpesin itseäni kun aloin etsiä Jumalaa, nyt olen vielä enemmän häpeissäni.”

Kuka pelastaa minut?

Voisimme lainata vielä muitakin todistuksia hurskaitten ja merkittävien ihmisten huulilta ja kirjoituksista, mutta nämä jo riittävät osoittamaan, mikä on saanut nämä eri aikoina eläneet ihmiset huudahtamaan samasta asiasta kuin apostoli Paavali, kun hän sanoi: ”Minä viheliäinen ihminen.”

Syntisyytensä tunnossa apostoli jatkoi Room. 7. luvun loppujakeessa: ”Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?”

”Kuka pelastaa minut?” Tämä ei ole epätoivon ilmaus, vaan vakava halu saada apu itsensä ulkopuolelta. Apostoli halusi vapautua ”kuoleman ruumiista”. Tämä on kuvaannollinen ilmaisu ”lihallisesta luonnosta”.

Huomaa, miten apostoli Room. 6:6:ssa kutsuu lihallista luontoa ”synnin ruumiiksi”, jolla on jäseniä (7:23). Apostoli siis kysyy: ”Kuka pelastaa minut tästä kuolemantavasta ja myrkyllisestä taakasta – minusta itsestäni? Minä en voi sitä tehdä. Kuka sen siis tekee?”

Seuraavassa jakeessa apostoli vastaa kysymykseensä: ”Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta.”

Jokaiselle asiaa puolueettomasti tarkas-

Näkymä Roomalaiskirjeen 7 lukuun

Jumalan pyhät tunnustavat viheliäisyytensä loppuun asti

Siellä, missä kelvottomuuttamme Jumalan edessä ei ymmärretä (niin kuin tilanne oli Laodikean seurakunnassa), siellä, missä koko olemuksemme pahuudesta ei murehdata, siellä, missä ei ole surua siitä, miten vähän me muistutamme Kristusta tai miten olemme joutuneet vangituiksi synnin lain alle, lyhyesti sanottuna siellä, missä ei apostoli Paavalin tavoin sanota: ”Minä viheliäinen ihminen”, sieltä saattaa puuttua kaikki todellinen yhteys Kristukseen.

Pyhä Henki näyttää synnin todellisuuden. Erityisesti hän näyttää sen niille, joihin hän on asettunut asumaan.

Kun Abraham vaelsi Herran yhteydessä hän sanoi: ”Katso, olen rohjennut puhua Herralleni, vaikka olen tomu ja tuhka.” (1. Moos. 18:27.)

Kun Job joutui kasvotusten Jumalan eteen, hän sanoi: ”Katso, minä olen halpa” (40:4) ja ”inhoan itseäni” (englantil. käänn.), (42:6). Kun Jesaja koki Jumalan läheisyyden, hän huusi: ”Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet.” (Jes. 6:5.)

Kun Daniel sai näyssä nähdä Kristuksen (Dan. 10:5), hän sanoi: ”Minulta meni kaikki voima; minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi” (Jae 8). Ja eräässä apostoli Paavalin viimeisistä kirjeistä luemme: ”Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.” (1. Tim. 1:15.)

Edellä olevia sanoja eivät ole lausuneet uudestisyntymättömät vaan Jumalan pyhät ihmiset. Sanat eivät ole langenneiden uskovien synnintunnustuksia vaan päinvas-

toin, huomattavien Jumalan palvelijoiden sydänäänä.

Mistä me tänään löydämme Jumalan lapsia, joita voimme rinnastaa Abrahamiin, Jobiin, Jesajaan, Danieliin tai Paavaliin? Mistä todellakin! Juuri nämä tällaiset Jumalan ihmiset olivat niin tietoisia omasta halpa-arvoisuudestaan ja arvottomuudestaan uskovina?

”Minä viheliäinen ihminen”

Apostoli Paavali tunnusti oman kelvottomuutensa mm. Room. 7. luvun lopussa sanomalla: ”Minä viheliäinen ihminen.” Tästä lauseesta niin kuin koko 7. luvun loppuosasta on kiistelty. On arveltu, ettei Paavali tässä puhu itsestään kristittynä vaan elämästä, jota hän eli ennen kuin hän kohtasi Kristuksen.

Mutta juuri näin sanoo nimenomaan kristitty ihminen. Juuri tällainen on uudestisyntyneen sielun puhe. Se on normaalin (rehellisen ja avoimen) kristityn tunnustus.

Paavalin sanojen sisältö on löydettävissä Vanhan ja Uuden testamentin lisäksi myös viimeisten 500 vuoden aikana eläneiden huomattavien Jumalan ihmisten sanoista ja kirjoituksista. Näiden kristittyjen tunnustukset ja todistukset ovat olleet hyvin erilaisia kuin nykyaikana elävien ylimielisten laodikealaisten kerskaukset! On virkistävää kääntää katse tämän päivän elämäkerroista kauan sitten eläneiden kirjoituksiin. Ajatelkaamme seuraavia pointtoja:

John Bradford, joka Englannin kuninkattaren Marian hallituskauden aikana poltettiin harhaoppisena roomalaiskatolilaisten toimesta 1555, kuvaili itseään kir-

Herran avuksi huutaminen on ihmisen ”teko”

Aidolla evankeliumilla on muitakin esteitä kuin vieras evankeliumi.

Monta kertaa esteeksi tulee toinen ihminen, varsinkin joku läheisistä. Ihmispelko on yksi suurimmista esteistä.

Suurta vahinkoa aiheuttaa se, että evankeliumin esteeksi tulee usein instituutio tai liike, jonka alkuperäinen tarkoitus on ollut edistää evankeliumin asiaa. Muodot ja yhteisön jäsenyys ovat korvanneet sisällön. Opettajat ja oppi-isätkin ovat usein erehtyneet, eikä heitäkään pidä seurata mihin tahansa.

Ihmisen pelastumiseen liittyy kaksi vastakkaista käsitystä, joista kumpikaan ei mielestäni ole oikea. Toinen on se, että (pelastuksen asiassa) kaikki riippuu ihmisestä ja toinen on se, että mikään ei riipu ihmisestä.

Minua vaivaa aina se, kun kuulen sanottavan, että et voi tehdä mitään pelastukseksi asiassa. Jotkut pelkäävät suunnattomasti, että ihminen itse tekisi jotain pelastuksensa asiassa. Hekin saarnaavat Kristusta, mutta jättävät sanomatta, kuinka tämän Kristuksen yhteyteen voi päästä.

Pelastukseen tarvittava ihmisen ”teko” on se, että hän huutaa avukseen Pelastajaa. Ihminen ojentaa kätensä rikkaan Antajan puoleen ja saa häneltä lahjan.

Tästä ”tekemisestä” ei kuitenkaan tule tippaakaan ansiota hänelle itselleen, yhtä vähän kuin hukkuva voi kerskata pelastuksesta, kun hän tarttuu hänelle tarjottuun pelastusrenkaaseen. Jumalan valinta osuu ihmiseen, joka ei ylenkatso Jumalan pelastustyötä, vaan ottaa sen vastaan.

Jumala ei tahdo kenenkään hukkuvan. Siksi meidän huuliltamme tulisi tällekin sukupolvelle kuulua sanat: ”Me pyydämme Kristuksen puolesta: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa!”

Eivät seurakunnantien jäsenetkään ole

automaattisesti pelastettuja. Raamatussakin tällaisesta esimerkkinä on mm. Simon noita.

Kuka kertoisi tämän totuuden tämän ajan ihmisille?

Minulla kuten kaikilla muillakin on suuri tarve olla ihmisten silmissä ”mukava”. Tähän mukavuudenhaluun sopii huonosti se, että puhutaan ihmisen todellisesta tilasta ja pelastuksen tarpeellisuudesta.

Jos sanomamme on oikeaa evankeliumia, se sisältää kaikkein tärkeimmän – sen, että sinä olet syntinen ja sen, että minä olen syntinen ja että syntimme vie meidät kadotukseen. Siksi tarvitsemme syntisten Vapahtajaa nyt, huomenna ja elämämme loppuun saakka.

Syntisten Vapahtajan luokse voit tulla siinä missä nämä sanat kuulet tai luet. Sinun ei tarvitse etsiä ketään erityisen voideltua ihmistä välittäjäksi.

Paavali julisti kirouksen kaikille, jotka muuta tietä opettavat. Hän sisällytti kiroukseen myös itsensä, mikäli hän poikkeaisi aiemmin opettamastaan. Siksi meidänkään ei tule antaa sijaa muulle opetukselle tulipa se sitten idästä tai lännestä tai mistä tahansa ja olipa se kuinka arvovaltaista ja suurta tahansa.

Paavali kirjoittaa korinttolaisille:

”– – koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkoonpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” (1. Kor. 1:22-24.)

On niitä, jotka ottavat evankeliumin vastaan

Valtavirta menee menojaan. Maailma on eksesyksissä ja suuri osa maailmanlaajuisista seurakuntaa on eksesyksissä. Eksesyksissä ovat tarvitsevat niitä, joilla on rakkaus

Tarkennus artikkeliin

Hiljaisuuden liikkeen kriittinen arvio

Lehtemme edellisessä numerossa oli Ceta Lehtniemen kirjoitus ”Hiljaisuuden liikkeen kriittinen arvio”. Pahoittelemme sitä, että tekijän nimi oli taitovaiheessa jäänyt artikkelista pois.

Artikkelissa oli toinenkin taitovirhe, jota pahoittelemme. Aivan sivun 11 alussa oli puolitoista riviä liikaa sanoja, mikä vaikeutti tekstin ymmärtämistä.

Koska kyseinen artikkelin kohta oli tärkeä kokonaisuuden ymmärtämisen kannalta, julkaisemme vahingoittuneen kappaleen tässä uudestaan väliotsikosta ”Hiljaisuuden suunta” eteenpäin:

”Hiljaisuuden Ystävät edustaa Suomessa näkyvimmin hiljaisuuden liikettä. Se perustettiin 20 vuotta sitten. Suomen evankelisluterilaisen kirkon Kirkkopalvelut toimii sen läheisenä yhteistyökumppanina. Tässä kirjoituksessani hiljaisuuden liike tarkoittaa pääasiassa Hiljaisuuden Ystävien toimintaa.

Hiljaisuuden liikkeen keskeisinä piirteinä on kuluneen parin vuosikymmenen

aikana Suomessa ollut ekumeenisuus ja kirkollisuus. Ehkä sille vasta viime vuosina on tullut uusi piirre sen liittyessä läheisesti myös uuteen henkisyyteen. Tosin tämä näkyy vasta kuin varoitusmerkinä.

Idän uskonnoissa ja uuden henkisyyden perinteessä meditointi on tavattoman keskeistä. Samoin yksi keskeinen asia on ihmisen jatkuvan kehityksen ajatus. Ihmisen omaan sisimpäänsä kääntyminen, mielen tyhjentäminen, usein lisättyä erilaisilla vihkimyksillä tai jonkin valo-olennon kutsumisella ei ole vaaraton tie.

On surullista, että Hiljaisuuden Ystävät on omaksunut yhdeksi toimintatavakseen meditoinnin ja siinä käytetään yleisiä meditaatioitten keinoja. Lähtökohtana on varmasti ollut erämaaisien ja myöhempien esikuvien harjoittama mietiskely ja rukous, joka tapahtui yhteydessä Jumalaan. Silti huoleton kehottaminen meditaatioon eri yhteyksissä tarkoittaa ihmisten tavallisessa ajattelussa mitä meditointia hyvänsä. Se tapahtuu tavallisesti ilman niin olennaista Jumalan yhteyttä.”

* * *

Artikkelin kirjoittaja on siis Ceta Lehtniemi. Hän on puhujana Jyväskylässä 11.-13.8. järjestettävässä Kristus-juhlassa, missä hänen aiheenaan on ”Yksi ainoa Tie vai monta tietä”.

Toimitus

tusta, ”– joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi – – ” (1. Kor. 1:30).

Tie, joka vie elämään, on kaita ja vain harvat sen löytävät. Se on ristin tie, mutta silti sitä ei tarvitse kulkea yksin. Meillä on lupaus: ”Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.”

Paavo Lievonen

Nostakaa päänne, pelastumisenne hetki lähestyy!

Muista, sinä ahdistettu syntinen, että Isä itse pelastaa sinut. Pelastus on Jumalan työ. Hän itse antoi Sovittajan. Se tarkoittaa, ettei kukaan muu ”jumala” voi syyttää sinua synneistäsi, kun taivaan Jumala, joka on sinun Herrasi ja jota niin pelkää, ei ole pannut syntejäsi sinun itsesi kannettavaksesi, vaan on pannut ne Kristuksen kannettavaksi.

Mitenkä ei siis jokaisella, jolla on haavoitettu omatunto, olisi osaa tähän pelastukseen ja lohdutukseen. Sillä sovitus ei ole vanhurskaita, vaan syyllisiä varten.

Oi, sinä ikuinen, käsittämätön rakkaus! Syntiset, joilla on paha omatunto, saavat nyt rauhan.

Siksi te, jotka olette väsyneitä taivasmatkallanne loppumattomiin puutteisiin, syntiinne ja uskottomuuteenne ja te, jotka olette antamaisillanne periksi, ja te, jotka ette koskaan saa kokea oikein iloista, pilvetöntä päivää ja te, jotka päivittäin tunnette pelkoa, kun uskonne tuntuu horjuvan, muistakaa kaikki, että tämä kestää vain hetken. Pian tulee hän, joka tuleva on!

Ja te, jotka tunnette sydämen käsittämättömän pahuuden, kovuuden ja välinpitämättömyyden ja sinä, joka taistelet vaikeissa kiusauksissa saatana enkeliä vastaan... muista ja muistakaa kaikki, että tämä kestää vain hetken. Pian tulee hän, joka tuleva on!

Nostakaa päänne, pelastumisenne hetki lähestyy!

Raskas, paksu epäuskon sumu ei ikuisesti paina sielujamme! Häijy liha himoinneen, paha, kylmä, viekas, kevytmielinen kova sydän ei ikuisesti vangitse henkeämme.

Kuulkaa myös kaikki te, jotka olette Jumalalta saaneet jonkin lahjan palveluksenne muita. Tehtävänne takia te Kristuksen sotilaina joudutte vielä suuremmassa määrässä kärsimään. Ulkoa päin olette maailman ja valheen ja pilkan ahdistamia ja sisäisesti te olette aivan käsittämättömien kiusausten saartamia, sellaisten kiusausten, joita tuskin voitte kenellekään paljastaa.

Kuulkaa te kaikki: Älkää koskaan kadottako ”pelastuksen toivoa”, jonka on määrä olla teidän ”kypäränne”. Älkää unohtako, että tämän nykyisen ajan vaivojen on määrä kestää vain vähän aikaa.

Pian Herra on antava niille murhetta, jotka teitä nyt murehduttavat. Silloin kun Herra Jeesus ilmestyy kunniansaan enkeliensä kanssa, hän antaa teille, joilla nyt on vaikeaa ja joita nyt ahdistetaan, rauhan ja kunnian ja te saatte pukeutua katoamattomuuteen.

Paavali sanoo: ”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.”

Kaikkein paras, kaikkein ihanin on meillä edessäpäin. Me saamme nähdä Kunnin kasvoista kasvoihin, ja sitten saamme pysyvästi olla Herran luona!

Onko meidän uskottava Kristukseen ainoastaan silloin, kun hän puhuu meille armosta täällä ajassa? Tietysti uskomme häneen myös, kun hän puhuu siitä autuudesta, joka meitä odottaa.

Olkaamme siis valmiit, valvokaamme ja pitäkäämme huolta siitä, että meillä on öljyä lampuissa silloin, kun kuuluu huuto: ”Katso, ylkä tulee.”

C.O. Rosenius

(Jatkoa sivulta 7)
totuuteen.

Kaikki eivät kuule meitä. Mutta on yksilöitä, jotka ottavat sanan vastaan. Siksi meidän ei tule väsyä, vaan pitää esillä armon evankeliumia, vaikka se tuntuisi liian yksinkertaiselta.

Olkoon oman kilvoittelumme sisältönä pitäytyminen tähän armon evankeliumiin.

Kristuksen Henki on totuuden Henki. Sallikaamme Hänen kirkastaa meille Kris-